

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jan Ryby v právní věci žalobce: **M. K.**, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2014, č. j. 26675/14/5000-14401-701942,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předmět sporu a předcházejí řízení

Žalobce se u Městského soudu v Praze domáhal svou žalobou zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, územní pracoviště pro Prahu-Jižní Město ze dne 21. 3. 2014, č. j. 1704680/14/2011-24400-107933. Tímto rozhodnutím byl žalobce podle § 252 daňového řádu vyrozuměn o předpisu úroku z prodlení úhrady daňových povinností na dani z převodu nemovitostí za období od 30. 11. 2012 do 18. 12. 2013 ve výši 3 460 Kč.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný vyšel z toho, že žalobce převedl kupní smlouvou ze dne 24. 5. 2012 na kupující Ing. J. K. nemovitosti specifikované v čl. I smlouvy za dohodnutou kupní cenu 900 000 Kč. Podle

rozhodnutí Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha, sp. zn. V-34023/2012-101, právní účinky vkladu práva do katastru nemovitostí vznikly ke dni 9. 8. 2012. Vklad práva byl zapsán v katastru nemovitostí dne 29. 8. 2012. Daňové přiznání k dani z převodu nemovitostí bylo žalobcem podáno v zákonné lhůtě dne 28. 11. 2012 včetně příloh, tj. kupní smlouvy a znaleckého posudku č. 3118-48/2012 ze dne 25. 10. 2012 znalce ing. A. R.. Zjištěná cena převedených nemovitostí dle znaleckého posudku činila 1 775 510 Kč. Současně byla dne 28. 11. 2012 žalobcem podána „Žádost o povolení úhrady daně z prodeje nemovitostí ve sjednaném splátkovém kalendáři“. V ní požadoval, aby „daň z prodeje nemovitostí – tedy částka 52 268 Kč byla rozvržena do 12 měsíců tj. 4 400 Kč a splatná vždy k 20 dni každého měsíce“. Správce daně vyměřil daň (platební výměr ze dne 10. 12. 2012, č. j. 287870/12/011960107933) ve výši 53 268 Kč. Daň byla splatná v poslední den lhůty pro podání daňového tvrzení (do 30. 11. 2012). Na základě žalobcovy žádosti ze dne 28. 11. 2012 povolil správce daně rozhodnutím č. j. 287881/12/011960107933 ze dne 12. 12. 2012 úhradu daně ve 12 měsíčních splátkách, jak žalobce požadoval. V rozhodnutí byly stanoveny podmínky, které musí být žalobcem dodrženy (splátky daně budou hrazeny v částkách a termínech stanovených tímto rozhodnutím) a současně

i upozornění, že v případě porušení stanovených podmínek pozbývá rozhodnutí účinnosti dnem porušení podmínek. Při kontrole osobního daňového účtu žalobce zjistil správce daně, že splátka ve výši 4 400 Kč posečkaná do dne 21. 1. 2013 nebyla uhrazena ve stanoveném termínu, ale až dne 22. 1. 2013, splátka ve výši 4 400 Kč posečkaná do dne 22. 4. 2013 nebyla uhrazena ve stanoveném termínu, ale až dne 23. 4. 2013, splátka ve výši 4 400 Kč posečkaná do dne 20. 5. 2013 nebyla uhrazena ve stanoveném termínu, ale až dne 21. 5. 2013, splátka ve výši 4 400 Kč posečkaná do dne 20. 6. 2013 nebyla uhrazena ve stanoveném termínu, ale až dne 21. 6. 2013, splátka ve výši 4 400 Kč posečkaná do dne 22. 7. 2013 nebyla uhrazena ve stanoveném termínu, ale až dne 23. 7. 2013. Správce daně rozhodnutím č. j. 4797213/13/2011-24400-107933 ze dne 9. 9. 2013 sdělil žalobci, že rozhodnutí o posečkání úhrady daně ze dne 12. 12. 2012 pozbývá dnem 21. 1. 2013 účinnosti z důvodu nedodržení podmínek stanovených tímto rozhodnutím. Vzhledem k tomu, že žalobce neuhradil daň z převodu nemovitostí ve lhůtě splatnosti, vyznamenal jej správce daně o předpisu úroku z prodlení úhrady daně z převodu nemovitostí za období od 30. 11. 2012 do 18. 12. 2013 v částce 3 460 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, jež bylo vyhodnoceno jako nedůvodné. Žalovaný konstatoval, že postup správce daně, resp. předpis úroku z prodlení vyplynul přímo ze zákona (zejména § 252 odst. 1 daňového řádu), nikoli z úvahy správce daně. Platební výměr o sdělení výše úroku z prodlení má toliko deklaratorní charakter, pouze se deklaruje povinnost nastalá ze zákona. V napadeném rozhodnutí žalovaný dále poukázal na § 166 odst. 1 písm. a) daňového řádu, dle něhož se za den platby považuje u platby, která byla prováděna poskytovatelem platebních služeb nebo provozovatelem poštovních služeb, den, kdy byla připsána na účet správce daně. U jmenovaných plateb tento termín nebyl dodržen. Proto nastala splatnost daně k původnímu dni (ztráta výhody posečkání) a od tohoto dne byl vypočten úrok z prodlení.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

V podané žalobě žalobce nejprve popisuje předchozí vývoj věci a uvádí, že v napadeném rozhodnutí se píše, že rozhodnutí o posečkání úhrady daně pozbývá účinnosti, ale nic víc, není provedena žádná náprava ani popsána příčina tohoto rozhodnutí. V rozhodnutí je žalobce nabádán, aby se domáhal nápravy (ohledně opožděných plateb splátek) u toho, kdo opoždění zavinil, tedy u České pošty. Tento požadavek, aby plátce hlídal běh pošty, považuje žalobce za absurdní. Žalobce dále konstatuje, že kontrola jeho osobního účtu byla správcem daně provedena až po 9 měsících a v reakci na jeho „obtěžující žádost ohledně přerušení splátek“. Nadto tato žádost byla správcem daně při osobním podání žalobcem vrácena; pokud žalovaný konstatuje, že není doloženo, že taková žádost byla vůbec podána, má žalobce za to, že si nelze představit člověka, který by ke správci daně vzal notáře, aby zaprotokoloval průběh jednání. Žalobce dále uvádí, že rozhodnutí správce daně z 9. 9. 2013 je pro normálního občana zcela nejasné, není patrné, na čem se zakládá obvinění z nedodržení stanovených podmínek a jak se má žalobce zachovat. Žalobce zůstává v dobré víře, že se ničeho nedopustil a dle předepsaného splátkového kalendáře platil úhrady daně. Platební výměr na úrok z prodlení obdržel až po 15 měsících po prvním nedodržení podmínek stanovených rozhodnutím o posečkání úhrady daně. Žalobce namítá porušení § 6 odst. 2 a 4, § 7 odst. 1 a 2 a § 9 odst. 2 daňového řádu, neboť v projednávané věci nebyla dodržena

- zásada spolupráce; žalobce nebyl pracovníky správce daně informován o opožděné platbě poštovní poukázkou a vyslovuje názor, že k tomu došlo s cílem, aby byl donucen zaplatit úrok z prodlení,
- zásada vstřícnosti; pracovníci správce daně vůbec nezajímala finanční situace žalobce a objektivní příčiny způsobené třetí stranou, jež mu znemožňovaly z jeho měsíčního příjmu splátky daně zaplatit, naopak mu bylo k tíži přičteno, že ačkoli včas platí splátky, Česká pošta je na účet správce daně připsala pozdě,
- zásada rychlosti řízení; žalobce splátkový kalendář měl porušit již dne 21. 1. 2013, ale o této skutečnosti byl informován až po 9 měsících, úrok z prodlení byl sdělen dokonce až po 15 měsících,
- zásada hospodárnosti řízení; správce daně neinformoval žalobce o chybě, čímž dále nabíhaly opožděné platby a žalobci vyvstaly zbytečné náklady,
- zásada oficiality a zásada vyhledávací; k prvnímu „soustavnému“ zjištění správce daně až po 9 měsících a jen v návaznosti na žalobcovu osobní návštěvu začátkem září 2013.

V závěru žaloby vytýká žalobce správci daně, že trvá na dodržení dohodnutého data jednotlivých splátek, ačkoliv jiní správci běžně tolerují sedmi až čtrnáctidenní zpoždění v platbách.

Žalobce navrhuje zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaný argumentuje shodně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz výše).

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby a uplatňuje náklady řízení v paušální částce 300 Kč jako náhradu výdajů na jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu [písemné vyjádření k žalobě – § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 11 odst. 3 advokátního tarifu].

Žalobce v replice zdůrazňuje, že platby prováděl včas, a to 3 dny před předepsaným termínem, nelze tedy k jeho osobě vztahovat nedodržení termínu, jak žalovaný činí.

III.

Posouzení žaloby

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Soud rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.

Žaloba není důvodná.

Podle § 156 odst. 1 daňového řádu *na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může správce daně povolit posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky*. Podle odst. 3 *v rozhodnutí, kterým bylo vyhověno žádosti o posečkání, se stanoví doba posečkání a posečkání může být vázáno i na další podmínky*.

Podle § 157 odst. 5 věta první daňového řádu *není-li dodržena některá z podmínek rozhodnutí o posečkání, pozbývá toto rozhodnutí účinnosti dnem jejího nedodržení; správce daně o tom vydá rozhodnutí*. Rozhodnutí o posečkání pozbývá účinnosti rovněž zahájením likvidace nebo dnem účinnosti rozhodnutí o úpadku.

Podle § 166 odst. 1 písm. a) daňového řádu *za den platby se považuje u platby, která byla prováděna poskytovatelem platebních služeb nebo provozovatelem poštovních služeb, den, kdy byla připsána na účet správce daně*.

Podle § 252 odst. 1 daňového řádu *daňový subjekt je v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti*. Podle odst. 2 *daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně*. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Pokud je pro daň stanoven náhradní den splatnosti, běží úrok z prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni její splatnosti. Podle odst. 3 *úrok z prodlení je splatný dnem, ve kterém jsou splněny zákonné podmínky pro jeho vznik, a na osobním daňovém účtu se předepisuje nejpozději do desátého dne po skončení měsíce následujícího po měsíci, ve kterém uplynul den jeho splatnosti*. Před tímto dnem se předepíše na osobním daňovém účtu zejména v případě, že je nedoplatek, ze kterého vzniká úrok z prodlení, vymáhán, nebo pokud byl tento úrok uhrazen, nebo pro zjištění vratitelnosti přeplatku.

Úvodem soud předesílá, že žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 8. 10. 2014, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu o předpisu úroku z prodlení úhrady daně z převodu nemovitostí za období od 30. 11. 2012 do 18. 12. 2013 ve výši 3 460 Kč. To znamená, že žalobce předmětem soudního přezkumu učinil citované rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 8. 10. 2014, a předmětem soudního přezkumu – byť je v důvodech žaloby zmiňuje – tedy neučinil

- postup správce daně ve věci žalobcovy „žádosti o přerušení a posečkání úhrady daně z převodu nemovitostí“ ze dne 29. 8. 2013 a
- rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 9. 9. 2013 o pozbytí účinnosti rozhodnutí o posečkání.

Zdejší soud se proto žalobcovými poukazy na právě uvedené rozhodnutí, resp. postup správce daně dále nezabýval.

Zdejší soud považuje za stěžejní v posuzované věci dvě skutečnosti:

- za první, rozhodnutí správce daně č. j. 287881/12/011960107933 ze dne 12. 12. 2012 o povolení úhrady daně ve 12 měsíčních splátkách. Konkrétně bylo povoleno žalobci s odkazem na § 156 odst. 1 daňového řádu splatit daň, jejíž výše činila 53 268 Kč, v 11 splátkách po 4 400 Kč a v poslední, dvanácté, splátce ve výši 4 868 Kč, k čemuž byly stanoveny jako nejzazší měsíční termíny: 21. 1. 2013, 20. 2. 2013, 20. 3. 2013, 22. 4. 2013, 20. 5. 2013, 20. 6. 2013, 22. 7. 2013, 22. 8. 2013, 20. 9. 2013, 21. 10. 2013, 20. 11. 2013 a 20. 12. 2013;
- za druhé, že podle § 166 odst. 1 písm. a) daňového řádu se za den platby u platby, která byla prováděna provozovatelem poštovních služeb (což je právě posuzovaný případ), považuje den, kdy platba byla připsána na účet správce daně.

S ohledem na to, že lednový, dubnový, květnový červnový a červencový termín splátek nebyl dodržen (konkrétní data viz bod I. tohoto rozsudku), přikročil správce daně k vydání rozhodnutí o pozbytí účinnosti rozhodnutí o posečkání a následně k rozhodnutí o sdělení úroku z prodlení. Takový postup zcela odpovídá výše citovaným zákonným ustanovením. Z obsahu správního spisu včetně odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že v uvedených měsících nebyly platby prováděné provozovatelem poštovních služeb připsány na účet u správce daně ve lhůtách stanovených v rozhodnutí o posečkání.

Žalobce se v žalobě brání především tím, že poštovní poukazy předával u provozovatele poštovních služeb s dostatečným předstihem, a je proto odpovědností provozovatele poštovních služeb, pokud platby došly na účet správce daně opožděně. Soud žalobci nemůže přisvědčit. Zákon jasně a jednoznačně stanoví, že dnem platby při zvolení platby poštovním poukazem je den připsání platby na účet u správce daně. Z uvedeného vyplývá, že právě plátce daně (tj. v posuzovaném případě žalobce) nese riziko spojené s volbou způsobu platby daně, tedy právě jen plátce daně odpovídá za včasné zaplacení daně, ať tak již učiní v hotovosti přímo u správce daně nebo využije např. poštovních nebo bankovních služeb. Takto je zákon konstruován a takto byl žalovaným také aplikován. Jakkoli se žalobci jeví napadené rozhodnutí tvrdé, nezbyvá než připomenout starobyrou právní zásadu, že *ignorantia iuris non excusat* (neznalost práva neomlouvá).

Pokud žalobce zmiňuje, že jiní správci běžně tolerují sedmi až čtrnáctidenní zpoždění v platbách daně, je třeba jednak uvést, že takový postup nemá oporu v právní úpravě (jež ostatně byla shrnuta výše), a jednak že žalobce v tomto směru ani ničeho nedokládá.

Pro úplnost soud konstatuje, že přisvědčuje argumentaci žalovaného, že úrok z prodlení vzniká – jak plyne z § 252 daňového řádu – přímo ze zákona, a to za každý den, po který nebyla platební povinnost splněna, uhrazena. Správci daně tak není poskytnuto žádné správní uvážení ohledně vzniku úroku ani jeho výši; jeho rozhodnutí o úroku z prodlení proto má ryze deklaratorní charakter, toliko se jím prohlašují skutečnosti již ze zákona nastalé.

Závěrem soud nepřisvědčuje žalobci v návaznosti na právě uvedené ani v tom, že správce daně porušil řadu zásad daňového řízení, a to zejména tím, že nesdělil úrok z prodlení žalobci dostatečně včas, čímž měl způsobit jeho zvýšení. Rozhodnutí, kterým správce daně sdělil žalobci výši úroků z prodlení, totiž nezakládá žádnou novou povinnost, pouze deklaruje povinnost již vzniklou ze zákona. Povinnost k úhradě úroků trvá po celou dobu prodlení, mění se pouze částka úroků, která se s každým dnem prodlení zvyšuje podle zákonné sazby. V této souvislosti soud poukazuje i na funkci úroku z prodlení, jímž je paušalizovaná reparace újmy, která státu vznikla prodlením daňového dlužníka. Pokud jde o časový limit pro sdělení úroků z prodlení, lze ze zákona seznat jediné časové omezení – ve smyslu § 160 odst. 1 ve vazbě na § 2 odst. 4 a 5 daňového řádu nedoplatek nelze vybrat a vymáhat po uplynutí lhůty pro placení daně, která činí 6 let. A tato lhůta zjevně nebyla

v posuzované věci překročena. Pro úplnost soud dodává, že samotnému žalobci (jakož i kterémukoli jinému daňovému subjektu) zákon přiznává právo nahlížet do svého osobního daňového účtu (§ 66 odst. 1 daňového řádu).

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

K požadavku žalovaného na náhradu nákladů řízení v paušální částce 300 Kč zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, sp. zn. 4 As 220/2014, podle něhož nelze správnímu orgánu přiznat právo na paušální náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího

správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách:
www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. července 2016

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.